

Posudek diplomové práce

Eva Hortvíková: Lexikální neekvivalence jako negativní interference při osvojování španělštiny

Diplomová práce Evy Hortvíkové se z didaktického hlediska zabývá důležitou otázkou: problematikou lexikální neekvivalence při osvojování španělštiny. Toto téma je důsledněji zpracováváno z hlediska překladatelského, není proto náhodou, že se autorka v této souvislosti opírá o práce Rosy Rabadán a Dagmar Knittlové.

O aktuálnosti dané problematiky a významu jejího zkoumání pro osvojování španělštiny svědčí nejen nepřenositelnost koncepcí z jiných jazyků (jde o vztah specifický pro každou jazykovou dvojici), ale i zpracování diplomové práce samotné. V oddíle 3., věnovaném koncepci Rosy Rabadán (str. 13 a další), autorka chybně interpretuje termíny, jichž Rosa Rabadán užívá: nejde o limity *lingvistického* charakteru, ale o hranice jazykové povahy (týkají se jazyka jako takového, nikoli jeho teoretické reflexe, jazykovědy, lingvistiky), analogická je i výhrada ohledně *metalingvistických* a *extralingvistických* limitů.

Jak už jsem konstatovala, jde o problematiku velmi složitou, v případě španělštiny komplikovanou i existencí řady variant španělštiny (např. problém výrazu *instituto* jako střední školy). Kladu si tedy otázku, proč je specifická problematika věnována výrazům *capital, pez,...*, z hlediska španělštiny jde o odlišné lexikální jednotky a je jen otázkou jejich prezentace žákům, nakolik se tyto výrazy jeví jako problém (výraz *la pez* navíc podle mého názoru rozhodně nepatří do slovní zásoby pro autorkou vymezené úrovně SERR).

Praktická část vychází z konkrétního vzorku slovní zásoby z nejužívanějších učebnic španělštiny. Pozitivně hodnotím zejména i fakt, že autorka podle svého vyjádření vychází z konkrétních prací studentů gymnázia. Důležitou součástí její práce je výčet problematičtějších výrazů. V této souvislosti si kladu otázku, zda autorka má spojení *El fin de semana estuve en Liberec* (str. 49) ověřeno, mně se vyhledat nepodařilo (v doložených spojeních byl jiný slovosled, *estar* jako součást slovesné perifráze, případně jako sponové sloveso). Autorka věnuje také značnou pozornost výrazům *mañana, tarde, noche* – je škoda, že se v této souvislosti nevěnuje i problémům vyplývajícím z odlišného členění dne v komunikaci (týká se konečně i dalších časových úseků – *ochodías, quince días*). Kladu si také otázku, zda lze tento problém hodnotit jako neekvivalenci lexikální nebo zda se týká jiných jazykových rovin. Stejně tak mám výhradu k výkladu ve spojení *Ver la tele-* dívat se na televizi (str. 61). V současné španělštině totiž výraz *ver la tele* alternuje s *mirar la tele*, snad s jistým regionálním omezením.

Závěr:

Diplomová práce Evy Hortvíkové se zabývá zajímavým a pro výuku důležitým tématem. V obecné rovině splnila stanovený cíl, nicméně v jednotlivostech se objevují nedostatky, které vzhledem k povaze práce její hodnotu výrazně snižují. Práci doporučuji k obhajobě, nicméně vzhledem k výše zmíněným nedostatkům ji hodnotím známkou **velmi dobře** s tím, že konečný výsledek bude stanoven na základě průběhu a výsledků obhajoby.

V Praze dne 10. 8. 2012

prof. PhDr. Jana Králová, CSc.
oponentka